REVENIREA PUTERII

ROGER ZELAZNY

Intra în al doilea an şi era îngrozitor. Tot ce încercase pînă atunci dădea acum greş.

În fiecare zi încerca să o sfărîme, dar îi rezista la orice efort.

Zbiera la elevi, conducea nesăbuit şi îşi însîngera încheieturile degetelor pe mulţi pereţi. Nopţile stătea treaz şi blestema.

Nu exista însă nimeni căruia să-i poată cere ajutorul. Problema sa ar fi fost de neînţeles unui psihiatru, care, neîndoios, ar fi încercat să-l trateze pentru cu totul altceva.

Aşa încît, plecă în vara aceea, petrecu o lună într-o staţiune: nimic. Încercă nişte droguri halucinogene; din nou, nimic. Căută să înjghebeze asociaţii verbale pe un magnetofon, dar cînd asculta banda îl apuca durerea de cap. Într-o societate de oameni normali, cui se poate adresa posesorul unei puteri blocate?

...Altuia asemenea lui, dacă îl poate găsi.

Milt Rand cunoscuse patru persoane aidoma lui: vărul sau, Gary, care murise; Walter Jackson, un predicator de culoare, care se retrăsese undeva în Sud; Tatia Stefanovici, o balerină, aflată de obicei în Est; şi Curts Legge, care, din nefericire, suferea o reacţie schizoidă de tip paranoic, şi era internat într-o instituţie de stat pentru bolnavii mintali. Pe lîngă alţii trecuse în noapte însă nu-i întîlnise niciodată şi acum nu-i putea localiza.

Avusese şi înainte blocaje, dar răzbătuse prin ele în decursul unei luni. De data aceasta însă, era ceva diferit şi aparte. Necazuri, neplăceri, deranjuri pot zăgăzui un talent şi bloca o putere. Totuşi, un eveniment care o sigilează complet vreme de peste un an este mai mult decît un simplu necaz deranjament sau neplăcere. Divorţul îl storsese complet.

Este destul de rău să ştii că, undeva, cineva te urăşte, dar să cunoşti însăşi manifestarea acestei uri şi să te dovedeşti neputincios înaintea ei, să o vezi aşa cum ţi-o arată cel care te urăşte, să trăieşti cu ea crescînd în jurul tău. Toate acestea sînt circumstanţe cu mult mai neplăcute. Fie că eşti ofensat, fie că ofensezi, atunci cînd eşti urît şi trăieşti în cercul acestei uri, ceva din tine piere, îţi smulge o bucată din suflet, sau, dacă preferi un fel de a

gîndi din minte: te taie şi nu cauterizează.

Milt Rand îşi duse psihicul sîngerînd prin toată ţara şi se întoarse acasă.

Din veranda sa de sticla, stătea şi privea pădurea, bea bere şi se uita la licuricii din umbră, la iepuri, la pasările negre, uneori la o vulpe, alteori la un liliac. Cîndva, fusese licurici, iepuri şi păsări, o data fusese o vulpe, alta data un liliac.

Sălbăticia fusese unul dintre motivele pentru care se mutase în afara suburbiilor, adăugînd încă o jumătate de oră drumului său spre casă.

Acum, între el şi lucrurile acelea din care făcuse cîndva parte, se ridicau pereţii de sticlă ai verandei. Acum era singur.

Mergînd pe străzi, vorbindu-le studenţilor la institut, stînd într-un restaurant, teatru sau bar, se simţea gol acolo unde, odată, fusese plin.

Nu exista cărţi care să-i spună unui om cum să-şi recîştige puterea pierdută.

În timp ce aşteaptă, încearcă tot ceea ce-i trece prin minte. Plimbîndu-se pe pavajul fierbinte al unei amiezi de vară, traversînd pe roşu pentru că traficul este slab, privind copiii în costume de baie jucîndu-se în jurul unui hidrant gîlgîitor, apa murdară spălîndu-le jegul de pe picioare, în vreme ce mamele şi surorile mai mari în bluze fără spate, fuste mototolite, bermude şi piei bronzate, îi urmăresc din cînd în cînd, vorbind între ele la intrarea vreunei clădiri sau în umbra streşinii unui magazin. Milt umblă prin oraş fără o destinaţie anume, devenind claustrofob dacă sta prea mult într-un loc. Cu sprîncenele pline de transpiraţie, ochelarii de soare năclăiţi odată cu ele, cămaşa lipindu-i-se de spate şi apoi dîndu-şi drumul, în timp ce el merge.

După-amiaza vine un timp cînd trebuie să-şi odihnească cele două cărămizi fierbinţi de la capătul picioarelor. Găseşte o pajişte presărată cu copaci şi înconjurată de arţari înalţi, se aşază jos şi nu se gîndeşte la nimic timp de aproape douăzeci şi cinci de minute

— Bună.

Ceva din el rîde sau plînge.

— Da, bună. Sînt aici! Nu pleca! Stai! Te rog!

— Eşti – ca şi mine.

— Da, sînt. Poţi citi în mine pentru că eşti ceea ce eşti. Dar trebuie să citeşti şi să şi trimiţi aici. Eu sînt îngheţat. Am... Hei? Unde eşti?

Este singur, din nou.

Încearcă să transmită. Îşi umple mintea cu gînduri şi încearcă să le împingă în afara capului.

— Te rog, întoarce-te! Am nevoie de tine. Mă poţi ajuta. Sînt disperat. Mă doare. Unde eşti?

Nimic

Ar vrea să strige. Ar vrea să caute în fiecare cameră din fiecare clădire de pe stradă.

În loc de toate astea, rămîne acolo, pe loc.

La 9.30 în aceeaşi seara, se întîlnesc din nou în mintea lui.

— Bună?

— Stai! Stai, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai pleca! Te rog, nu mai pleca! Ascultă-mă, am nevoie de tine! Mă poţi ajuta.

— Cum? Ce s-a întîmplat?

— Sînt ca şi tine. Sau, am fost cîndva. Puteam călători cu mintea şi puteam deveni alte locuri, alte lucruri, alţi oameni Acum, însă, nu mai pot. Am un blocaj. Puterea nu mai revine. Ştiu că este acolo, pot să o simt. Dar nu o pot folosi... Hei?

— Da, sînt tot aici. Simt însă că plec. O să mă întorc. O să...

Milt aşteaptă pînă la miezul nopţii. Ea nu se întoarce. O minte feminină i-o atinsese pe a sa. Vagă, slabă dar clar feminină, şi purtînd puterea. Nu mai revine în noaptea aceea. El se plimbă în susul şi în jocul străzii, întrebîndu-se care fereastră, care uşă...

Mănîncă la o cafenea deschisă toată noaptea, se întoarce pe pajişte, aşteaptă, se plimbă din nou, se întoarce la cafenea după ţigări, începe să fumeze ţigară de la ţigară, revine pe pajişte.

Sosesc zorile, soseşte ziua, noaptea a trecut. Este singur. În vreme ce păsările cercetează tăcerea, traficul începe să crească, cîinii să inspecteze pajiştea.

Apoi, slab, contactul.

— Sînt aici. Cred că acum pot să rămîn mai mult. Cum să te ajut? Spune-mi.

— În regulă. Uite ce să faci: gîndeşte-te la senzaţii, senzaţiile de ieşire, de atingere în afară, spre exterior, cele pe care le ai acum. Umple-mi mintea cu aceste senzaţii şi trimite-le cît poţi de tare spre mine.

Îl inundă atunci, aşa cum fusese cîndva: cunoaşterea puterii. Pentru el este pămînt şi apă, foc şi aer. Rămîne deasupra ei, înoată în ea, se încălzeşte la ea. Se mişcă prin ea

— Se întoarce! Nu te opri!

— Îmi pare rău. Trebuie. Ameţesc.

— Unde eşti?

— În spital.

Priveşte în susul străzii, la spitalul din colţ, în stînga lui.

— Ce salon? Formulează gîndul. Dar chiar în aceeaşi clipă ştie că ea a plecat.

Anesteziată, sau cu febră, se gîndeşte el, şi probabil o vreme inconştientă.

Ia un taxi înapoi, pînă în locul unde parcase, conduce acasă, face un duş, se bărbiereşte. Îşi face un mic dejun, dar nu-l poate mînca.

Bea suc de portocale şi cafea şi se întinde pe pat.

Peste cinci ore se trezeşte, priveşte ceasul şi blesteamă.

Pe drumul de reîntoarcere spre oraş, încearcă să recheme puterea. Stă acolo ca un copac, înrădăcinată în fiinţa lui, rămurind înapoia ochilor numai muguri, flori, mlădiţe şi culori, însă fără frunze, fără fructe. O simte mişcîndu-se în el, pulsînd, respirînd, o simte din vîrful degetelor de la picioare şi pînă în creştetul capului. Dar nu se supune voinţei sale, nu se împleteşte cu conştiinţa, să dezghioace acolo frunze, să răspîndească aromele vieţii.

Parchează în faţa spitalului, intră în hol, evită recepţia. Găseşte un scaun lîngă o masă plină de reviste.

Peste două ore. O întîlneşte.

El se ascunde înapoia unui număr din „Holliday” şi o caută.

— Sînt aici

— Atunci, din nou! Iute! Puterea! Ajută-mă să o renasc!

Ea îl ascultă.

Înlăuntrul minţii sale, ea cheamă puterea. O mişcare, pauză, o mişcare, pauză. Reflectînd, de parcă îşi reaminteşte un pas complicat de dans puterea se mişcă în ei.

Aidoma unui batiscaf ce iese la suprafaţă, urmează un vălmăşag de distorsiuni, apoi o viziune limpede, şi totuşi umedă.

L-a ajutat o fetiţă.

O fetiţă, cu mintea chinuită de febră, care moare...

El citeşte toate astea, cînd îşi trimite puterea asupra ei.

Se numeşte Dorothy şi delirează. Puterea i-a apărut în momentul culminant al bolii, poate chiar datorită acestei boli.

A ajutat un om să reînvie, sau a visat că l-a ajutat? se întreabă ea.

Are treisprezece ani şi părinţii ei stau lîngă pat. În mintea mamei fetiţei,

un cuvînt se rostogoleşte într-una, fără rost, blocînd toate celelalte gînduri, deşi nu poate ascunde sentimentele.

— Metrotexat, metrotexat, metrotexat met...

Ace de durere înţeapă pieptul lui Dorothy. Febra o mistuie, şi îl simte numai pe el.

Moare datorită leucemiei. A atins deja etapele finale. Poate să simtă gustul sîngelui din gura ei.

Deşi şi-a recăpătat puterea, nu poate face nimic, decît să-i transmită.

— Mi-ai dăruit sfîrşitul vieţii tale şi ultimele tale puteri. N-am ştiut lucrul acesta. Dacă îl ştiam, nu ţi-aş fi cerut-o.

— Mulţumesc, spune ea. Pentru imaginile din tine.

— Imagini?

— Locuri, lucruri, pe care le-ai văzut

— Nu am în mine multe care merită să fie văzute. Ai fi putut merge în altă parte să vezi mai bine.

— Nu mai pot rămîne...

— Aşteaptă!

Îşi cheamă puterea ce trăieşte acum în el, o uneşte cu voinţa şi simţurile sale, cu gîndurile, amintirile, senzaţiile. Într-o uriaşă explozie de viaţă, i-l arată pe Milt Rand.

— Aici este tot ceea ce am, tot ce am fost, şi ar putea să placă. Aici este plimbarea pe o noapte ceţoasă, care se risipeşte cînd şi cînd. Aici zaci sub un tufiş, în vreme ce ploile verii cad peste tine, picurînd de pe frunze pe blana ta moale de vulpe. Aici este dansul sub lună al ciutei, visul plutitor al păstrăvului prins de un vîrtej, cu sîngele rece ca şi apele de deasupra lui.

— Iat-o pe Tania dansînd şi pe Walker predicînd; acesta este vărul meu, Gary, cioplind o cutie cu o bilă înăuntru, dintr-o singură bucată de lemn. Acestea sînt New Yorkul şi Parisul meu. Acestea sînt prînzul meu favorit, băutura, ţigara, restaurantul, parcul, drumul de şofat noaptea; aici construiam castele de nisip, săpam tuneluri, înotam; acesta, primul meu sărut; aici sînt lacrimile pierderilor; acestea sînt exilul şi singurătatea, revenirea, uimirea şi fericirea; aici sînt narcisele bunicii mele, acesta este sicriul ei cu narcise deasupra; aici sînt culorile muzicii care-mi place, iar acesta este cîinele meu, care a trăit mult şi a fost bun. Vezi, toate lucrurile care încălzesc sufletul, se răcoresc în minte şi în entitatea ta. Ţi le dau ţie, care nu ai timp să le cunoşti.

Se vede pe sine stînd pe colinele îndepărtate ale minţii fetei. Ea rîde

atunci, şi în camera ei, undeva sus, deasupra, o mînă coboară peste ea şi îi cuprinde încheietura între arătător şi degetul mare, în vreme ce fetiţa aleargă înspre el, brusc devenita mai mare. Aripile lui mari şi negre se întind înainte, ca să cuprindă spasmul ei mut de viaţă, apoi sînt goale.

Milt Rand se încordează înăuntrul puterii sale, lasă deoparte exemplarul din „Holliday" şi se ridică, părăsind spitalul, plin şi gol, gol plin, ca şi el, acum, înapoi.

Aceasta este puterea puterii.

Traducere de
Mihai Dan Pavelescu